

Sygn. akt VII U 1726/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Szulczewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 r. w Gdańsku

sprawy P. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 18 sierpnia 2015 r. nr (...)

zmienia zaskarżona decyzję i przyznaje ubezpieczonemu P. T. prawo do emerytury od dnia 02 września 2015 r. i nie stwierdza odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 1726/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu P. T. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od dnia 02 lipca 1973 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. w (...) sp. z o.o. w G. , ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie został określony charakter pracy ściśle według wykazu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze [Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43] oraz nie przyporządkowano odpowiednio stanowiska oraz od dnia 07 września 1994 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) sp. z o.o. w G. , gdyż w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie został określony charakter pracy ściśle według w/w rozporządzenia (tom III k. 14 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 06 września 2015 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony P. T., zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o jej zmianę oraz przyznanie mu wnioskowanego świadczenia, w tym o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków w osobach współpracowników (k. 2-3 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 22 września 2015 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (k. 4 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. T., urodzony dnia (...), z zawodu monter maszyn i urządzeń okrętowych, w dniu 10 sierpnia 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 02 września 2015 r. Ubezpieczony nie pozostaje w stosunku pracy.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – tom III k. 1-3 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 27 lat, 2 miesiące i 27 dni – w tym 26 lat, 7 miesięcy i 18 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych – jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – tom III k. 13 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu P. T. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 18 sierpnia 2015 r. – tom III k. 14 akt rentowych

W pierwszym spornym okresie od dnia 01 września 1971 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. wnioskodawca P. T. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku monter.

W powyższym zakładzie pracy wnioskodawca zajmował się wentylacjami, klimatyzacjami, układaniem rurociągów, przemysłowych instalacji wodnych, gazowych, wentylacyjnych, klimatyzacyjnych i centralnego ogrzewania – zarówno w wykopach, jak i na rusztowaniach na wysokości (np. na estakadach).

dowód: świadectwo pracy z dnia 11 grudnia 2002 r. – tom II k. 13 akt rentowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30 sierpnia 2002 r. – tom III k. 6 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 21-23 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 24 akt sprawy

W drugim spornym okresie od dnia 24 stycznia 1979 r. do dnia 06 września 1994 r. wnioskodawca P. T. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Stoczni (...) S.A. w G. na stanowisku monter maszyn i urządzeń okrętowych. W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach – prace monter maszyn i urządzeń okrętowych.

Zakład pracy zajmował się pracami remontowymi na statkach, nie budowano tam nowych jednostek. Znajdował się na terenie Stoczni (...).

Ubezpieczony jako monter w wydziale regeneracyjnym zajmował się naprawą urządzeń na statkach – dźwigowych, do łańcuchów. Zajmował się również regeneracją poszczególnych urządzeń, maszyn i silników (np. po ich pęknięciu), likwidacją uszkodzeń na statkach, począwszy od demontażu uszkodzonego urządzenia, poprzez jego naprawę, do ponownego montażu urządzenia naprawionego, łącznie z zamalowaniem całego urządzenia po wykonaniu pracy.

Wykonywano także prace z zakresu złomowania (kasacji) na pochylniach w dokach stoczniowych, przepalając poszczególne elementy i składując na nabrzeżach całe sekcje statków przeznaczonych do zniszczenia. Niektóre prace – naprawa śrub okrętowych – wykonywane były bezpośrednio w wodzie.

Praca była wykonywana z użyciem narzędzi spawalniczych (palnikami), pneumatycznych, wibracyjnych.

Prace wykonywane były zarówno na statku, jak i na nabrzeżu w warsztacie.

Ubezpieczony wykonywał także prace w terenie w zakresie remontów ciężkich maszyn w hutach, cementowniach, kopalniach, tartakach. Wynikało to z faktu, iż brygada ubezpieczonego jako jedyna w kraju zajmowała się remontami i regeneracją maszyn i urządzeń.

W analogicznym okresie w w/w zakładzie pracy zatrudnieni byli: J. W. (monter maszyn i urządzeń okrętowych, brygadzysta, majster zatrudniony od 1976 r.), T. K. (monter maszyn i urządzeń okrętowych) oraz S. S. (ślusarz, operator maszyn i urządzeń okrętowych).

Zatrudnienie ubezpieczonego w powyższym zakładzie pracy nastąpiło w związku z jego upadkiem.

dowód: świadectwo pracy z dnia 12 grudnia 2003 r. – tom I k. 9 akt rentowych i tom II k. 15 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego oraz świadków J. W., T. K. oraz S. S. – protokół skrócony k. 21-23 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 24 akt sprawy

W trzecim spornym okresie od dnia 07 września 1994 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca P. T. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku montera maszyn i urządzeń okrętowych. W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach – prace montera maszyn i urządzeń okrętowych.

Po upadku Stoczni (...) S.A. w G. , ubezpieczony był zatrudniony u nowego pracodawcy (...) sp. z o.o. w G. w tym samym miejscu , to jest na terenie stoczni i w tych samych warunkach wykonywał analogiczne prace przy remoncie statków .

W powyższym zakładzie ubezpieczony kontynuował zatrudnienie do 2010 r.

dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 26 marca 2010 r. – tom III k. 7 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego oraz świadków J. W., T. K. oraz S. S. – protokół skrócony k. 21-23 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 24 akt sprawy

Obecnie ubezpieczony posiada przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2017 r.

Powyzsze świadczenie rentowe pobiera on nieprzerwanie od dnia 27 marca 2010 r.

okoliczność bezsporna, vide: decyzje rentowe pozwanego – tom II akt rentowych

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków J. W., T. K. oraz S. S. jako osób obcych dla wnioskodawcy i niezainteresowanych wynikiem sprawy, tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego, które Sąd uznał za

przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania, wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego P. T. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43). Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia:

- w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją 90 wskazano prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach
- w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 1 wskazano roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach
- w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 5 wskazano prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 02 września 2015 r. osiągnął 60 rok życia, wykazał wymagany według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostaje w stosunku pracy.

Przedmiotem sporu pozostawało dokonanie przez Sąd ustaleń w zakresie tego, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach przy w/w pracach uznać można było sporne okres zatrudnienia ubezpieczonego:

- od dnia 01 września 1971 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku monter
- od dnia 24 stycznia 1979 r. do dnia 06 września 1994 r. w Stoczni (...) S.A. w G. na stanowisku monter maszyn i urządzeń okrętowych
- od dnia 07 września 1994 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku monter maszyn i urządzeń okrętowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w dwóch spornych okresach (drugim i trzecim) znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwa pracy, świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych). Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków J. W., T. K. oraz S. S. – współpracowników ubezpieczonego z tych właśnie dwóch spornych okresów zatrudnienia – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych właśnie w/w prace. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródła dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w tym samym zakładzie pracy w okresie co do zasady pokrywającym się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego. Świadczyli w sposób zbieżny i dla Sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w poszczególnych spornych okresach – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim bardzo częstą styczność, będąc zatrudnionymi na tożsamy z wnioskodawcą stanowiskach pracy monter maszyn i urządzeń okrętowych (lub na stanowisku bardzo zbliżonym – ślusarza). W sposób całkowicie analogicznie świadkowie opisywali stanowiska pracy ubezpieczonego oraz wykonywane przez niego prace – której to pracy znali specyfikę, zakresy obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia.

Jak zatem ustalił Sąd Okręgowy, zgodnie ze spójnymi, wiarygodnymi, spontanicznymi i zbieżnymi zeznaniami świadków oraz ubezpieczonego, nadto na podstawie przedłożonych dokumentów, w drugim zakładzie pracy ubezpieczony jako monter w wydziale regeneracyjnym zajmował się naprawą urządzeń na statkach – dźwigowych, do łańcuchów. Zajmował się również regeneracją poszczególnych urządzeń, maszyn i silników (np. po ich pęknięciu), likwidacją uszkodzeń na statkach, począwszy od demontażu uszkodzonego urządzenia, poprzez jego naprawę, do ponownego montażu urządzenia naprawionego, łącznie z zamalowaniem całego urządzenia po wykonaniu pracy. Wykonywano także prace z zakresu złomowania (kasacji) na pochylniach w dokach stoczniowych, przepalając

poszczególne elementy i składując na nabrzeżach całe sekcje statków przeznaczonych do zniszczenia. Niektóre prace – naprawa śrub okrętowych – wykonywane były bezpośrednio w wodzie. Praca była wykonywana z użyciem narzędzi spawalniczych (palnikami), pneumatycznych, wibracyjnych. Prace wykonywane były zarówno na statku, jak i na nabrzeżu w warsztacie. Ubezpieczony wykonywał także prace w terenie w zakresie remontów ciężkich maszyn w hutach, cementowniach, kopalniach, tartakach. Wynikało to z faktu, iż brygada ubezpieczonego jako jedyna w kraju zajmowała się remontami i regeneracją konkretnych maszyn i urządzeń.

W trzecim z kolei spornym okresie ubezpieczony, po upadku Stoczni (...) S.A. w G., ubezpieczony u nowego pracodawcy (...) sp. z o.o. w G. w tym samym miejscu i w tych samych warunkach wykonywał analogiczne prace.

Niemożliwe było w ocenie Sądu Okręgowego uczynienie zadość żądaniu ubezpieczonego w zakresie zaliczenia mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 01 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. (o co wnosił on w ramach odwołania – k. 3 akt sprawy). Z cytowanego bowiem wyżej przepisu art. 184 ust. 1 ustawy w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia wynika, iż wymóg wykazania 15 lat pracy w warunkach szczególnych musi być spełniony przez ubezpieczonego ubiegającego się o świadczenie w dniu wejścia w życie ustawy, zgodnie z art. 196 ustawy przypadającym na dzień 01 stycznia 1999 r. Powyższe uniemożliwia zaś zaliczenie do w/w stażu pracy okresów zatrudnienia i wykonywania pracy w warunkach szczególnych po dacie 31 grudnia 1998 r.

W świetle dokonanych powyższej przez Sąd Okręgowy ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego w pierwszym w obydwu omówionych powyżej okresach, za niecelowe uznano prowadzenia postępowania dowodowego w zakresie pierwszego okresu zatrudnienia od dnia 01 września 1971 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. wnioskodawca P. T. w (...) sp. z o.o. w G.. Uznane przez Sąd Okręgowy w ramach przeprowadzonego postępowania dowodowego dwa późniejsze okresy zatrudnienia ubezpieczonego oznaczają bowiem przyjęcie, iż prace w warunkach szczególnych wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez przeszło 19 lat – zatem w zakresie wystarczającym do przyznania wnioskowanego świadczenia w postaci emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony P. T. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r., OTK-A 2007/8/97, powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 18 sierpnia 2015 r. i przyznał ubezpieczonemu P. T. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 02 września 2015 r. (tj. dnia ukończenia wieku 60 lat jako daty spełnienia

ostatniej przesłanki). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 10 sierpnia 2015 r., oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Wiesława Szulczewska